

BETH REVIS
ACROSS THE
UNIVERSE

túl a végtelenen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

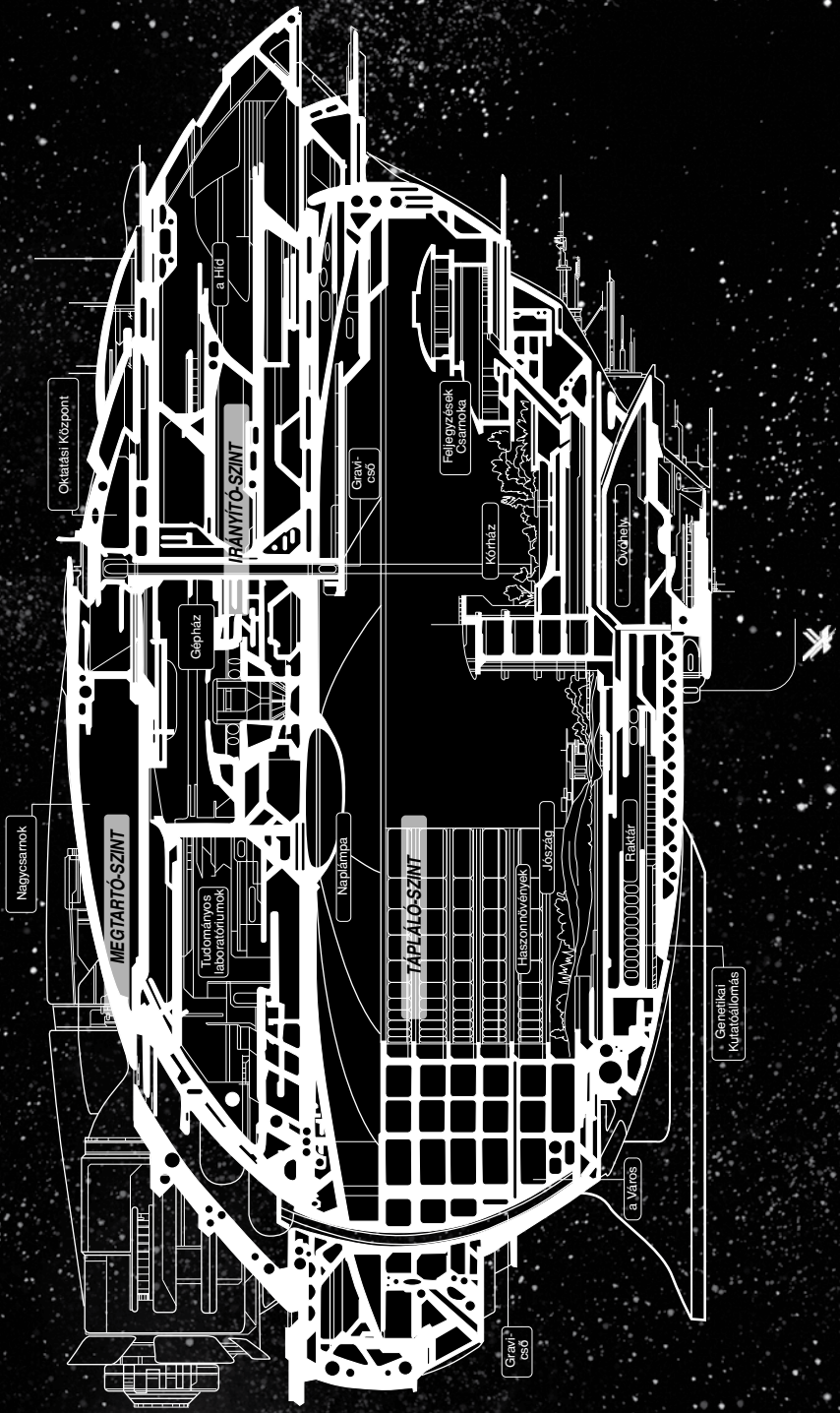
SZÜLEIMNEK,
AKIK MEGLELTÉK A TUDOMÁNYT A TERMÉSZETBEN,
és
FÉRJEMNEK,
AKI MEGLELTE A TUDOMÁNYT A TECHNIKA VILÁGÁBAN,
mert
ŐK NAGYON SZERETNEK ENGEM,
AKI MEGLELTEM A TUDOMÁNYT A FANTASZTIKUMBAN.
Dei gratia.

A tört fény képei úgy táncolnak előttem, mint millió szem.

Ez hív engem át oda, túl a világegyetemen...

...semmi sem változtatja meg a világot.

Lennon/McCartney

1. AMY

—**H**ADD MENJEN ELŐSZÖR ANYU! – szólalt meg apu.

Anyu azonban azt akarta, hogy én menjek először. Azt hiszem, ennek az lehetett az oka, hogy félt. Attól tartott, hogy egyszerűen kisétálok onnan, vissza az életbe, ahelyett, hogy átadnám magam én is a hideg, átlátszó doboznak, miután ők belefeküdtek és lefagyasztatták magukat. Apu azonban ragaszkodott a döntéséhez.

– Anynek látnia kell, hogyan zajlik. Te mész először, a gyerek pedig végignézi. Utána jön ő, én pedig majd itt leszek mellette. Én megyek utolsónak.

– Legyél te az első! – ellenkezett anyu. – És én az utolsó.

Igazából azért volt ez az egész nagy felhajtás, mert a fagyasztás előtt mindenkinek le kellett vetkőznie. A szüleim nem akarták, hogy meztelenül lássam őket. (Nem mintha a legcsekélyebb vágyat éreztem volna arra, hogy szembesüljek a csupasz testükkel. Pffuj!) Figyelembe véve a lehetőségeket, mégiscsak az tűnt a legjobb megoldásnak, ha először anyu fekszik be az üvegdobozba, hiszen miniket kettőnket legalább ugyanazokból az alkatrészekből raktak össze. Bizony.

Levetkőzött. Nagyon véznának látszott. Feltűnt, hogy mennyire kiemelkedik a kulcscsontja. Rizspapír vékonyságú bőre pontosan olyan dehidratáltként látszott, amilyen az öregembereké szokott lenni. A hasán egészen megereszkedett a bőr. Emiatt még sebezhetőbbnek és gyengébbnek tűnt. Nem csoda, hogy mindig is igyekezett ruhák mögé rejteni a hasát.

A laboratóriumban dolgozó férfiakat szemmel láthatóan a legcsekélyebb mértékben sem izgatta anyukám meztelensége. Ugyanígy hidegen hagyta őket az, hogy én is, meg apukám is ott voltunk. Segítettek anyunak beszállni az átlátszó fagyasztóládába. Az leginkább koporsóra emlékeztetett, bár az is igaz, hogy a koporsókba párnát szoktak rakni, és emiatt jóval kényelmesebbnek tündek, mint ez a fagyasztó. Anyu mintha egy jókora cipősdobozba feküdt volna be.

– Nagyon hideg – panaszkodott.

Sápadt, fehér bőre nekinyomódott a láda aljának.

– Nem fogja érezni! – mordult rá az első asszisztens.

A névtáblája szerint Ednek hívták. A térsze felé fordultam. Hossan. Ő az infúzió tűjével átdöfte anyu bőrét. Egyet a bal karjába szúrt, s belekötötte a belső könyökhajlatába. A másikat anyu jobb kézfeje-re csatlakoztatta. Közvetlenül a bütkei mögöl, abból a nagy vénából állt ki.

– Nyugalom! – folytatta Ed.

Parancsot adott, nem udvariaskodott.

Anyu ráharapott az alsó ajkára.

Az infúziós zacskóban lévő folyadék nem úgy folyt, mint a víz. Inkább csöppent, mint a méz. Hossan összeszorította a zacskót, hogy a sűrű zselé gyorsabban lecsússzon az infúziós vezetéken. A folyadék pont olyan színű volt, mint az égbolt. Vagyis inkább olyan, mint a búzavirágok, amiket Jasontól kaptam a ballagási bálon.

Anyu felszisszent a fájdalomtól. Ed leszedte a könyökébe vezető, üres vezetéket elzáró sárga, műanyag csipeszt. Élénkvörös vér áradt kifelé. Belefolyt a zacskóba. Anyu szeme megtelt könnyekkel. A másik zacskóból lefelé folyó kék trutyimó valósággal ragyogott az erős fényben. Az ég kékes fénye átszüremlett anyukám vékony bőrére, ahogy a sűrű folyadék a vénáiban elindult felfelé a karjában.

– Meg kell várnunk, hogy elérjen a szívéhez – magyarázta felénk sandítva Ed.

Apu ökölbe szorította a kezét, és a tekintetét egy pillanatra sem vette le anyukám szeméről. Anyu becsukta a szemét. A szempilláin két, forró könnycsepp csüngött. Hosszan ismét megnyomta a sűrű kék anyaggal teli zacskót. Anyu szája szélén vékony vércsík jelent meg, olyan erővel harapott rá az alsó ajkára.

– Na, ettől a cucctól megy rendben a fagyasztás – folytatta nyugodt hangon Ed. Pont úgy beszélt, mint egy pék, aki tudatni akarja veled, mennyire fontos az élesztő ahhoz, hogy a kenyér megdagadjon. – Nélküle ugyanis parányi jégkristályok alakulnának ki a sejtekben, és felszakítanak a sejtfalat. Ettől viszont erősebbek lesznek a sejtek falai. Értik, ugye? A jég így nem szakítja fel őket. – Anyura pillantott. – Csak hát, rohadtul fájdalmas, amíg a helyére kerül.

Anyukám holtápadt arccal feküdt a dobozban. Mozdulatlanná merevedett, mint aki attól tart, hogy a legcsekélyebb mozdulattól is darabokra törhet. Már most úgy tűnt, mintha meghalt volna.

– Azt akartam, hogy lásd – suttozta apu.

Nem nézett rám, még mindig anyut bámulta. Még csak nem is pislogott.

– De miért?

– Mert így tudhatod, mi vár rád.

Hassan tovább masszírozta a kék trutymó zacskóját. Anyu kinyitotta a szemét. Úgy tűnt, hogy valósággal fennakadt a szeme. Egy hosszú percen át azt hittem, hogy el fog ájulni, de az eszméleténél maradt.

– Már majdnem készen vagyunk – biztatott Ed, és az anyu vérével teli zacskóra pillantott.

A vörös folyadék már jóval lassabban áramlott. A néma csendet csupán Hassan ziháló légzése törte meg. Tovább nyomkodta a trutymós műanyag zacskó oldalát. Aztán anyu halkan vinnyogni kezdett. A haldokló kiscicának ilyen a hangja. A könnyökéből kivezető infúziós vezetékben valami halványkék fénnel felragyogott.

– Jól van, megállunk – szólalt meg Ed. – Most már mindenhol van a vérében.

Hassan kihúzta az infúziókat. Anyu hörgöve felsóhajtott.

Apu odahúzott maga mellé. Ahogy lenéztem anyura, az jutott eszembe, hogy tavaly a templomban pontosan ugyanígy pillantottam le nagymamára. Mindannyian elbúcsúztunk tőle, és anyu arról beszélt, hogy nagymamának most már sokkal jobb. Valójában persze, ezzel csak annyit akart mondani, hogy a nagyfi már nem él.

– Milyen érzés? – kérdeztem.

– Nem túl rossz – hazudta anyu.

Legalább még tudott beszélni.

– Megérinthesem? – tudakoltam Edtől.

A fickó megvonta a vállát, mire én közelebb hajoltam, és megragadtam anyukám bal kezének az ujjait. Már most jéghideg volt. Megszorítottam, de ő nem viszonzta a szorítást.

– Na, akkor folytathatnánk a dolgot? – szólt rám Ed.

Megrázta a kezében tartott jókora szemcseppentőt. Apuval együtt kissé hátrább léptünk, de nem annyira, hogy anyu azt gondolhatta

volna, egyedül hagytuk abban a jéghideg koporsóban. Ed felhú-
ta anyu szemhéját. Ormótlan, bőrkeményedésekkel borított ujjai
voltak. Mintha csak fából durván kifaragott rudak tapadtak volna
anyukám papírvékonyságú szemhéjára. Egy-egy sárga csepp hullott
a zöld szemébe. Ed nagyon gyors volt – *csöpp, csöpp* –, és utána egy
határozott mozdulattal lezárta anyukám szemét. Anyu többet már
nem is nyitotta ki.

Azt hiszem, holtšapadt lehettem, mert amikor Ed felpillantott,
ezúttal hajlandó volt rövid szünetet tartani. Megnyugtatóan rám
mosolygott.

– Így nem fog megvakulni – magyarázta.

– Semmi bajom – szólalt meg anyu cipősdobozra emlékeztető
koporsója mélyéről.

Bár leragasztották a szemét, jól hallottam a hangjából, hogy a
könnyeivel küszködik.

– A csöveket! – folytatta Ed, Hassan pedig a kezébe nyomott há-
rom átlátszó műanyag vezetéket. Ed közelebb hajolt anyuhoz. – Ké-
rem, figyeljen! A vezetékeket most ledugom a torkába. Nem lesz jó
érzés. Próbálja meg lenyelni őket!

Anyu bólított, és kinyitotta a száját. Ed lenyomta a csöveket a
garatján. Anyukám öklendezni kezdett. A görcsös rángatózás a ha-
sában kezdődött, és nemsokára már az egész felsőteste vonaglott.
A rángatózás elérte kiszáradt, felrepedezett ajkát is.

Apura pillantottam. Kemény, hűvös tekintettel követte az ese-
ményeket.

Anyu csak hosszú idő után vált mozdulatlaná és csendessé. Meg-
próbálta lenyelni a vezetékeket, és a nyakán kicsit elmozdultak az iz-
mok, hogy jusson hely a csöveknek. Ed keresztülhúzta őket a kopor-
só tetején kialakított nyíláson. Ez a lyuk ott volt nem messze anyu

fejétől. Hassan kihúzott egy fiókot, és nagy adag elektromos vezetékot vett ki belőle. Egy kötegni, ragyogó színű drótot dugott az első csövecskébe. A másodikba egyetlen, hosszú fekete kábel került, aminek a végére parányi dobozkat szereltek. Az utolsó csöbe egészen apró, téglalap alakú, fekete műanyagdarabkát erőltetett le. Ez leginkább egy üvegszál optikai vezetékre erősített, egészen aprócska napelemre hasonlított. Hassan valamennyi vezetékot bekötötte abba a kisméretű, fehér dobozba, amelyet Ed közben már ráerősített a koporsófedél nyílására. Mostanra kezdtem rájönni, hogy a fagyasztóláda valójában nem más, mint egy rendkívül jó minőségű tárolódoboz.

– Búcsúzzanak el tőle!

Felkaptam a fejemet, mert meglepett Hassan kedves hangja. Ed háttal állt nekünk. Valamit éppen begépelte egy számítógépbe. A kollégája figyelmeztetett minket. Bátorítóan odabíccentett felém.

Apu kénytelen volt a karomnál fogva közelebb húzni, hogy odamenjek anyuhoz. Nem így... nem akartam, hogy ilyennek lássam utoljára. Sárga kristályok telepedtek a szemére, a torka pedig kidagadt a lenyomott, elektromos kábelekkel telezsúfolt műanyag csövek miatt. A vénáiban jól látszott az égszínkéék váladék lassú mozgása. Apu megpuszilta, anyu pedig halványan elmosolyodott a vezetékek körül. Vállon veregettem. Annyira hideg volt. Hörögve mondott valamit, ezért aztán még közelebb hajoltam. Három hangot hallottam. Három fuldokló hördülést. Ez volt minden. Megszórtottam a karját. Tudtam, hogy a torkába nyomott csövek ellenére mit mondott nekem. Azt, hogy „szeretlek”.

– Mami – suttogtam, és megsimogattam száraz arcbőrét.

Hétéves korom óta nem szólítottam így. Azóta anyunak hívtam.

– Na, ezzel megvolnánk – szólalt meg Ed.

Apu óvatosan megfogta a könyökömet, és próbált hátrébb húzni. Kirántottam a kezemet a szorításából. Ekkor taktikát változtatott. Megragadta a vállamat, megfordított, és szorosan magához ölelt. Ezúttal nem álltam ellen. Hozzásimultam kemény, izmos mellkasához.

Ed és Hassan ekkor előszedett valamit, ami leginkább a tűzoltók tömlőjének kórházi verziójára emlékeztetett. Égszínkék cseppecskékkel keveredő víz ömlött a cipősdobozba. Anyu fuldokolni és köpködni kezdett, amikor a víz elérte az orrát.

– Egyszerűen lélegezze be! – próbálta meg Ed túlbömbölni a koporsóba áradó vízsugár hangját. – Nyugodjon meg!

A kavargó kék vízben rengeteg buborék támadt. Eltakarták anyukám arcát. A holtsapadt alak megrázta a fejét. Úgy tűnt, mintha a vízbefulladás ellen küzdene. A következő pillanatban azonban már fel is adta a harcot. A folyadék összeharódot a teste fölött. Ed elzárta a tömlőt, és elcsitult a hullámozás. A víz mozdulatlaná vált. Anyukám is.

Ed és Hassan ekkor rátette a koporsófedelet anyu cipősdobozára. A ládat odatolták a hátsó falhoz. Csak akkor figyeltem fel a falat elborító, rengeteg apró ajtóra, amikor anyu koporsója eltűnt az egyik mögött. Pont olyan volt, mint a hullaházban. Lenyomtak egy kart. Az ajtócskán keresztül is jól hallottam a gőz sziszegését. Ennyi ideig tartott a villámgyors fagyasztás. Az egyik pillanatban anyu még itt volt velünk, a következő pillanatban pedig mozdulatlaná dermedt mindaz, ami a lefagyasztott alakot valójában az anyukámmá tette. Jó három évszázadon keresztül akár halott is lehetne. Annak számít mindaddig, míg valaki ki nem nyitja ezt az ajtót, hogy felébressze.

– Most a lány jön? – kérdezte Ed.

Előbbre léptem. Ökölbe szorítottam a kezemet, hogy ne remegjen.

– Nem – szólalt meg apu.

Ed és Hassan igazából nem várta meg apu válaszát, azonnal hozzászóltak a következő cipősdoboz előkészítéséhez. A legcsekélyebb mértékben sem érdekelte őket, hogy kettőnk közül ki fekszik az új koporsóba. A két fickó csupán a munkáját végezte.

– Tessék? – kérdeztem döbbenten aputól.

– Én leszek a következő. Anyád nem egyezett volna bele ebbe. Azt gondolta, hogy esetleg meghátrálsz, úgy döntesz, hogy nem jössz velünk. Hát, én a magam részéről hagyok neked egy kiskaput. Én következem. Te pedig, ha esetleg úgy döntesz, hogy inkább kísétálsz innen, mert nem akarsz, hogy lefagyasszanak, akkor azzal sem lesz semmi baj. Figyelmeztettem a nagynénédet és a nagybátyádat. Oda-kint várakoznak. Egészen öt óráig kint lesznek. Miután engem lefagyasztottak, te egész egyszerűen kísétálhatsz innen. Anyu meg én nem fogjuk tudni. Évszázadokon át. Csak akkor tudjuk meg, ha majd felébredsz nekünk. Szóval, ha úgy döntesz, hogy inkább élni akarsz ahelyett, hogy lefagyasztanának, az ellen nem lesz semmi kifogásunk.

– De apu! Én...

– Nem. Nem volt tisztességes tőlünk, hogy lelkiismeret-furdalást kelte benned belekényszerítettünk ebbe. Sokkal egyszerűbb lesz őszintén dönteni, ha közben nem kell farkasszemet nézned velünk.

– De hát, megígértem neked! Megígértem anyunak – ellenkeztem elhaló hangon.

Égni kezdett a szemem. Gyorsan becsuktam. Két forró könnycsík indult el lefelé az arcomon.

– Nem számít. Nem kényszeríthetünk arra, hogy betarts egy ilyen súlyos ígéretet. A saját sorsodról csak te dönthetsz. Megértem azt is, ha itt akarsz maradni. Nyitva hagyom neked ezt a kiutat.

– De rád sincs szükségük! Itt maradhatnál te is velem! Hiszen te nem is vagy fontos az expedíció számára! Nem katona vagy, az ég szerelmére? Mégis, mi a csudát keresne egy harctéri elemző azon az új bolygón? Itt maradhatnál, és akkor...

Apu megcsóválta a fejét.

– ...mellettem lehetnél – suttogtam, pedig tudtam, semmi értelmesezt kérni tőle.

Apu már eldöntötte, mit tesz. Egyébként sem volt igaz, amit az előbb mondtam. Apu hatodik volt a rangsorban. Nem ő volt az expedíció főparancsnoka, de azért ez akkor is előkelő hely volt a ranglétrán. Anyu is rendkívül fontos résztvevőnek számított. Nála jobban senki nem értett a genetikai fejlesztéshez. Kellett a segítsége. Ő fejleszti majd ki az új gabonát, ami életképes lesz azon a távoli bolygón.

Én voltam az egyetlen, akire valóban nem volt szükség.

Apu bement a függöny mögé, és levetkőzött. Amikor kijött, Edtől és Hassantól kapott egy kézi törülközőt, hogy eltakarhassa magát, amíg odasétált a fagyasztóegységhez. Amint belefeküdt a kopersóba, elvették a törülközőt. Az arcát néztem, mert nem akartam, hogy a helyzet még kellemetlenebb legyen mind a kettőnk számára. Apu tekintetéből fájdalom sugárzott. Sohasem láttam ilyennek. A félelem és a rám törő kétség miatt még jobban görcsbe rándult a felsőm. Néztem, ahogy belenyomták a két infúziós csövet. Ahogy lepecsételték a szemét. Megpróbáltam önmagamba menekülni. El akartam hallgattatni az elmémbe visszhangzó kétségbeesett sikolyt. Szálegyenesen álltam, mintha vasból kovácsolták volna a gerincemet. Az arcom pedig akár kőből is lehetett volna. Utána apu megszorította a kezemet. Erősebben, amikor lenyomták a csöveket a torokán. Valósággal összeroppantam. Kívül is, belül is.

Mielőtt megtöltötték a dobozát azzal a kékesen ragyogó folyadékkal, apu felemelte a jobb kezét, és eltartotta a kisujját. Beleakasztottam a saját kisujjamat. Tudtam, hogy ezzel az utolsó gesztussal azt ígérte, hogy minden rendben lesz. Csak egészen kevés hiányzott ahhoz, hogy higgyek is neki.

Valósággal rázkódtam a zokogástól, mialatt teletöltötték a fagyasztóládát. Nem láttam az arcát, amikor eltűnt a folyadék réteg alatt. Aztán a helyére került a láda fedele, betolták a kis ajtó mögé, és a réseken át ismét kiszökött egy kevés, sziszegő fehér gőz.

– Megnézhetem? – kérdeztem.

A két asszisztens összenézett. Hassan megvonta a vállát. Ed elfordította a parányi ajtó zárókarját, és kihúzta az átlátszó koporsót. Ott volt benne apu. Az áttetsző folyadék tömbbé fagyott. Tudtam, hogy apu is megfagyott. Az üvegre szorítottam a tenyeremet, és azt kívántam, hogy bárcsak megérezhetném valahogy a jégre tégen át a teste melegét. Azonnal elrántottam a kezemet. Az üveg olyan hideg volt, hogy szinte süttött. Apu fagyasztókamrájának a tetején zöld fények villogtak az apró elektronikus szerkezeten, amit Hassan az előbb odaszerelt.

A jégben fekvő alak cseppet sem hasonlított az apukámra.

– Na, most akkor mi lesz? – kérdezte Ed. – Befekszel hozzájuk, vagy lelépsz a buliból?

Betolta apu koporsóját a falban tátongó, szűk nyíláson.

Amikor felnéztem Edre, alig láttam valamit a könnyeimtől. Mint ha megolvadt volna a férfi arca. Kicsit egy kükllopszra hasonlított.

– Én...

A tekintetem megállapodott a kijáraton, ami pont szemben volt a különféle fagyasztóberendezésekkel. Az ajtón túl ott várt rám a nagynéném és a nagybátyám. Szerettem őket. Boldogan élhettem

volna velük. Ráadásul odakint volt Jason is. Meg Rebecca és Heather, meg Robyn és az összes többi barátom. Meg a hegyek, a virágok és az égbolt. A Föld. Igen, az ajtó túloldalán ott volt a Föld. És az élet.

Ám a tekintetem visszatért a szemközti falat elborító, apró ajtók felé. Az ajtókon túl ott feküdt az anyukám és az apukám.

Vetkőzés közben zokogtam. Eddig kizárólag egy fiú látott meztelenül. Egyetlen alkalommal. Jason azon az éjszakán pillantott meg így, amikor megtudtam, hogy mindent hátra kell hagynom. Az egész Földet. A mindenbe ő is beletartozott. Cseppet sem tetszett az a felismerés, hogy ezen a bolygón utoljára Ed és Hassan lát meztelenül. Hanyatt feküdtem, és igyekeztem eltakarni magamat a karommal és a kezemmel, a két segítóm azonban félrehúzta a karomat, hogy be tudják szűrni az infúziós csöveket.

Édes istenem! Sokkal szörnyűbb volt annál, amilyennek akkor tűnt, amikor anyu feküdt ugyanitt. Ó, édes istenem! Ó, *istenem!* Iszonyúan fáztam, közben pedig, mintha perzseltek volna. Éreztem, ahogy megfeszültek az izmaim, amikor a kék trutymó behatolt a szervezetembe. A szívem majd' kiugrott a mellkasomból. *Dübörögni* akart. Ütni akarta a bordáimat, ahogy a szerető püföli az ajtót. A kék váladék azonban pontosan az ellentétes hatást váltotta ki. Lelassultam tőle. Leelassultaaam. Ahelyett, hogy a szívem azt mondta volna, hogy *dob-dob-dob-dob-dob*, szépen, komótosan csak erre volt képes: *dob...dob...*

...*dob...*

...

...

...*dob...*

...

Ed durván felhúzta a szemhéjamat. *Csepp!* Hideg, sárga folyadék töltötte ki a szememet. Mintha csak leragasztották volna. *Csöpp!*

Most már vak voltam.

Az egyikőjük, talán Hassan megütögette az államot. Engedelmesen kinyitottam a számat. Úgy tűnt, nem eléggé. A vezetékek a fogamhoz csapódtak. Még szélesebbre tártam a számat. A tömlőket kemény mozdulattal legyömösölték a torkomba. Nem voltak olyan rugalmasak, mint amilyenek látszottak. Úgy éreztem, mintha bezsírozott seprűnyelet erőltettek volna le a számon. Öklendezni kezdtem. Görcsösen öklendeztem. A vezetékek műanyaga körül a torkomat előntötte a maró gyomorsav és valamilyen rézízű váladék.

– Nyeld le! – üvöltött Ed a fülembe. – Próbálj ellazulni!

Könnyű azt mondani.

Néhány pillanattal később remegni kezdett a hasam. Éreztem, hogy a testem belsejében mozognak a drótok meg a vezetékek, miközben Hassan rácsatlakoztatta őket a koporsófedőmre erősített apró, fekete dobozra. A saját cipősdobozomban feküdtem.

Valamit végighúztak a földön. A vizestömlőt.

– El nem tudom képzelni, hogy miért vállalkoznak ilyesmire – töprengett Hassan.

Csend.

Fémes hangot hallottam. Ömleni kezdett a víz. Hideg, dermesztően hideg folyadék fröccsent a combomra. Szerettem volna felemelni a kezemet, hogy eltakarjam magamat *ott*, de a testem nem engedelmeskedett.

– Hát nem is tudom – válaszolta Ed. – Mert, ugye, ha úgy nézük, mifelénk sem túl rózsás a helyzet. Az első válság mindent durván hazavágott. A második meg csak még rátett egy lapáttal. Talán nem azért döntöttek a Pénzügyi Menedék Szolgáltatás beindítása

mellett, hogy több munkahely legyen az embereknek? Aztán mire jutottunk? Ilyen rövid távú melók akadnak csak. Ennek se örülhetünk túl sokáig. Kiraknak, ha mindenkit lefagyasztottunk.

Ismét csend támadt. A fagyasztófolyadék közben elérte a térdemet. Fokozatosan megdermedtek azok a testrészeim is, melyek eddig még őriztek valami kis meleget. Átfagyott a térdhajlatom, az alkarom és a mellem alatt a bőr is.

– Nem érdemes eldobni az életedet. Legalábbis azért nem, amit kínálnak.

Ed felmordult.

– Miért? Mit kínálnak? Egy összegben megkapod a fizetésedet, mégpedig életed végéig.

– Aztán mire mész azzal a sok pénzzel egy olyan hajón, ami csak háromszázegy év múlva köt ki valahol?

Megdermedt a szívem. *Háromszáz... és egy év? Nem... ez nem így van. Kereken háromszáz esztendőről volt szó. Nem háromszáz és egyről.*

– Annyi pénzzel ki lehet ám segíteni a családodat. Egyből minden rendbe jöhet. Ez a nagy különbség!

– Milyen különbség? – tudakolta Hassan.

– Aközött, hogy életben maradsz vagy megdőglesz. Már nem olyan a világ, amilyen kölyökkorunkban volt. Rohadtul nem érdekel, mit vartyog az elnök. Az a híres Pénzügyi Törvény baromira nem tudja elsikálni ezt a hatalmas adósságot.

Ezek meg mégis miről vinnynognak itt? Ki a fenét érdekel az államadósság meg a munkapiaci helyzet? Inkább arról a pluszévéről beszél-nének!

– Mondjuk, nem kell elkapkodni a döntést – folytatta Ed. – Van idő megfontolni a lehetőségeket. Miért halasztották el már megint az indulást?

A fagyasztófolyadék már a fületem nyaldosta. Kezdett megtelni a koporsóm. Megemeltem a fejemet.

Elhalasztották? Mi az, hogy elhalasztották? Torkomban a vezetékkel próbáltam megszólalni, de túlságosan tele volt a szám. Nem mozgott a nyelvem, és a torkomon akadtak a szavak.

– Fogalmam sincs róla. Valamit az üzemanyagról hablatyoltak, meg a kiküldött szondák eredményeiről. De akkor meg miért akarják, hogy mindenkit az eredetileg tervezett időpontban fagyasszunk le?

Gyorsan emelkedett a folyadék szintje. Oldalra fordítottam a fejemet, hogy legalább a jobb fülemmel követhessem a párbeszédüket.

– Mégis, kit érdekel? – méltatlankodott Ed. – Ők aztán füttyülnek rá. Simán átalusznak mindent. Azt mondják, a hajónak úgyis háromszáz év kell ahhoz, hogy eljusson arra a másik bolygóra. Akkor mit számít az a plusz egy év?

Próbáltam felülni. Lemerevedett izmaim csak lassan engedelmessé váltak. Elszántan küzdöttem. Újra beszéddel próbálkoztam. Mondani akartam valamit, vagy legalább hangot adni ki a számon. A fagyasztófolyadék közben elérte az arcomat.

– Engedd... el... magadat... – hallatszott igen erősen Ed hangja a fülem mellett.

Megráztam a fejemet. Édes istenem, hát, tényleg nem *értik?* Az az egy év eget és földet jelent! Azt az egy évet Jasonnel tölthetném! Egy esztendővel tovább *élhetnék!* Kereken háromszáz évre szegődtem el... nem háromszáz és egyre.

Két gyengéd kéz – *Hassan keze?* – nyomott le a hűtőfolyadékba. Visszatartottam a lélegzetemet. Igyekeztem kiemelkedni. Nekem kell az az év! Hiszen az enyém! Az utolsó évem... Még egy esztendő!

– Lélegezd be a folyadékot! – hallottam Ed elmosódott, tompa hangját.

Alig lehetett érteni a fagyasztófolyadék mélyéről. Próbáltam megrázni a fejemet, de ahogy megfeszültek a nyakizmaim, a tüdőm fellázadt, és a hideg, dermesztően hideg fagyasztófolyadék beömlött az orromon, végigfolyt a csövek mellett, és elárasztotta a testemet.

Hófehérke érezhette magát így az üvegkoporsóban, mint én, amikor rám zárult a láda fedele. Örökre csapdába kerültem.

Éreztem, amikor megmozdítottak. Tolni kezdtek a kis ajtó felé. Elképzeltem, hogy a mesebeli herceg a túloldalon vár rám. Mindjárt idejön, megcsókol, én pedig felébredek. És akkor egy teljes évig egymással lehetünk.

Valami kattogni és zúgni kezdett. Beindult a berendezés. Tudtam, már csak néhány pillanat, és egyetlen másodperc alatt lefagyasztanak. Az életemből nem maradt semmi más, mint a fémajtó alatt kiszivárgó kevéske, fehér gőz.

Az járt az eszemben, hogy most legalább aludni fogok. *Mindent elfelejtek háromszáz és egy esztendőre. Minden mást.*

Utána meg az jutott az eszembe, hogy ez milyen jó lesz.

Aztán meghallottam a hussanó hangot! A parányi kamrában minden jéggé dermedt. Jég fogott körbe. Jéggé fagytam.

Jégből *vagyok*.

De ha jégből vagyok, akkor hogyan tudok gondolkodni? Arra számítottam, hogy aludni fogok. Arra készültem, hogy elfelejtkezem Jasonról, meg az életről és a Földről. Háromszáz és egy évre kikapcsolok. Elöttem már másokat is lefagyasztottak ugyanezzel a módszerrel, és közülük senki nem őrizte meg a tudatát. Ha az *agyam* megfagyott, akkor nem gondolkozhatok. Nem lehetek magamnál.

Azelőtt olvastam olyan kómás áldozatokról, akikről azt gondolták, hogy az altatóorvos teljesen érzéketlenné tette őket a műtét előtt, valójában azonban nagyon is maguknál voltak, és mindent éreztek. Nagyon reméltem, hogy velem semmi ilyesmi nem történik. *Imádkozni* kezdtem, nehogy így járjak. Nem lehetek ébren háromszáz és egy esztendőn keresztül. Képtelenség volna túlélni.

Lehet, hogy csak álmodom. Csupán lefeküdtem fél órára szunyókálni, és álmodtam egy életet magamnak. Lehet, hogy még csak félúton járok a fagyasztás felé. Még nem dermedtem meg, és ez az egész csupán egy álom. Lehet, hogy még el sem jöttünk a Földről. Talán még mindig tart az az átmeneti esztendő, és azt várjuk, hogy végre elinduljon a hajó. Én pedig elakadtam. Csapdába estem egy álomban, amiből nincs ébredés.

Lehetséges, hogy valahogy el kell viselnem az előttem tornyosuló háromszáz és egy évet.

Talán igazából még el sem aludtam. Nem teljesen.

Talán, talán, talán.

Egy dologban azonban nagyon is biztos vagyok.

Vissza akarom kapni azt az egy évet.

2. KOROS

AZ AJTÓ ZÁRVA VOLT.

– Na, *ez* aztán tényleg érdekes – adtam az üres szoba tudtára.

Mert hát, az űrhajónkon aligha lehet zárt ajtókat találni. Nincs rá szükség. Az *Isten Áldása* távolról sem egy apró jármű. Amikor két és fél évszázaddal ezelőtt útjára bocsátották, a Földön ez számított a leghatalmasabb hajónak. Persze, ahhoz nem elég nagy, hogy ne érezné mindenki a ránk nehezedő fémfalak iszonyatos súlyát. Az intimszféránál drágább kincsünk nem létezik. Éppen ezért senki, de tényleg *senki* nem merészkedne be a többiek zárt kis világába.

Ezért lepett meg annyira ez a bezárt ajtó. Minek kell bezárni az ajtót, ha egyszer senki sem nyitna be rajta?

Amúgy, én vagyok a hülye, hogy ezen meglepődöm. Ez a bezárt ajtó ezer szónál többet mond Ősfőről.

Összeszorítottam az ajkamat. Hogy mi az egészben a legszörnyűbb? Hát csak az, hogy pontosan tudom, az ajtót miattam zárták be. Nincs rá más magyarázat. Itt, a Megtartó-szinten csupán két fő tartózkodhat, Ősfő és én. Az űrhajó jelenlegi és a majdani vezetője.

– Bakszd meg! – kiáltottam, és ököllem behúztam egyet az ajtónak.

Azért gurultam dühbe, mert tudtam – nagyon is *tudtam* –, hogy az ajtó túloldalán a nagy esély vár rám. Amikor Ösfőt lehívták az Irányító-szintre, hogy ellenőrizze a hajtóművet, berohant a szobájába egy dobozért. Odament vele egészen a fedélzeti lejáratiig, majd megfordult, és visszahozta a dobozát ide, a szobájába. Mielőtt lement, bezárta az ajtót. Egyértelműnek tűnt, hogy bármi lapuljon is abban a dobozban, az nagyon fontos, és köze van az űrhajóhoz. Ha pedig ez így van, akkor nekem, a csillaghajó kiképzés alatt álló vezetőjének, igenis tudnom kéne róla.

Ösfő rengeteg dolgot eltitkolt előlem. Nehogy már véletlenül csak úgy megtanítsan valami hasznosra ahelyett, hogy értelmetlen leckékkel és jelentésekkel tömné a fejemet!

Ha megszerezném azt a dobozát, *bebizonyíthatnám* neki, hogy képes vagyok... Mire is? Igazából nem tudom, hogy mi van benne. Azt viszont *nagyon is* tudom, hogy valami miatt a hajó vezetője kénytelen egyre több időt tölteni odalent, az Irányító-szinten. Komoly gondjaink lehetnek. Korábban Ösfő nem foglalkozott ilyen sokat ezekkel a nehézségekkel. Én legalábbis nem láttam.

Ha adnának egy rohadt lehetőséget, akkor esetleg tudnék segíteni nekik!

Belerúgtam az ajtóba, aztán megfordultam, és leültem elé. Három évvel ezelőtt, amikor eljött az ideje annak, hogy megkezdődjön a kiképzésem, magas ívben tettem arra, hogy Ösfő helyes vagy helytelen módszerekkel akar-e kiképezni. Végtelenül boldog voltam, hogy elhozott a Tápláló-szintről. Hiába hívnak Korosnak, az egész űrhajón én vagyok a legfiatalabb. Mindig is tudtam, hogy egy napon majd én – aki egyedüli vagyok a korosztályomból – leszek az utánam következő nemzedék Ösfője. Sohasem éreztem jól magam

a táplálók társaságában. Kikészített, hogy megszállottan csak a mezőgazdasággal foglalkoztak. Valóságos megváltást jelentett, amikor felköltözhettem Ösfőhöz.

Csakhogy most már tizenhat éves vagyok. És elegendő van a magolásból, a sok leckéből. Itt az ideje, hogy igazi vezető váljon belőlem, akár tetszik Ösfőnek, akár nem! Csak hát nem tudok megbirkózni egy bezárt ajtóval sem! Nem csoda, hogy Ösfő fütyül a kiképzésemre.

A fejemet nekinyomtam a falnak. Nekicsapódott egy kiálló, négy-szögletes fémdarabnak, a biometrikus érzékelőnek. Mindig is úgy véltem, hogy ez a műszer irányítja a Nagycsarnok fényeit. A legtöbb biometrikus érzékelő a hajó hatékony üzemeltetését szolgálja. Felkapcsolják a lámpákat, beindítják az elektronikus berendezéseket... vagy éppenséggel *kinyitják az ajtókat*.

Megfordultam, és a hüvelykujjamat végighúztam a biometrikus érzékelő felületén.

– Parancsolj Ösfő/Koros! – csicseregte egy vidám, számítógéppel generált női hang.

Korosként ugyanaz a biztonsági besorolásom, mint Ösfőé.

– Mi a parancsod? – kérdezte a számítógép.

Hát, ez furcsa. Az ajtó általában magától kinyílt, ha végighúztam a hüvelykujjamat az érzékelőn. Mégis, milyen parancsra volna szüksége egy ajtónak?

– Hát, izé, nyílj ki?

Ösfő lakosztályának ajtaja azonban a várakozásom ellenére sem siklott oldalra. Ehelyett mozgást észleltem a fejem fölött. Megpördültem. A mellkasomban vadul dübörögni kezdett a szívem. A fejem fölött hajszálvékony, hosszú rés jelent meg a fémmennyezetben. A két rész lassan süllyedni kezdett, és a résben feltűnt egy...

Feltűnt egy *ablak*.

Amin a kinti világ látszott.

És a *csillagok*.

A hajónak természetesen jól záródó, kerek ablakai voltak. Tudtam, hogy léteznek, de Ősfő sosem mutatta meg őket nekem. Ahogy az űrhajót üzemeltető, hatalmas hajtóművet sem. A *Járvány* előtti feljegyzések egyetlen részletét sem nézhettem meg soha. Fogalmam sem volt arról, hogy a Nagycsarnok fémmennyezete mögött ablak nyílik a vilire.

Sohasem láttam azelőtt a csillagokat.

El sem tudtam képzelni, hogy ennyire gyönyörűek.

Feltárult előttem az egész vili. Nagy volt ám, kibakszottul nagy. A szemem megtelt a csillagok fényével. Hogy milyen nagyon, de nagyon *sok* van belőlük! A csillagok apró, fehér vonásoknak tűnnek a világűr halvány, színes csíkjai előtt. Ezek a foltok többnyire vörösek vagy sárgák, de akad közöttük kék meg zöld is. Most, hogy megpillanthattam a csillagokat, úgy éreztem, minden korábbinál közelebb kerültem ahhoz, hogy leszálljunk arra a bolygóra. Lelki szememmel magam előtt láttam, ahogy először a legénység elhagyja a hajót. Éjszaka lesz. Nem világít a hold, nem takarják el felhők az eget. Mielőtt megtennénk az első kapavágást, hogy felépítsük új világunkat, mindannyian megállunk egy pillanatra, hogy megbámuljuk a magasban a csillagokat.

– A parancs végrehajtása megkezdődött – hallottam a számítógép még mindig rendkívül barátságos hangját. – Leengedem a mennyezetet.

Leengedi a mennyezetet? Miről beszél ez?

A fejem fölött valósággal ragyogtak a csillagok.

És ebben a pillanatban a világűrre nyíló ablak kettétört, s a közepén vékony vonal jelent meg. Egyre jobban kitágult. A szélei távolodtak egymástól.

Bakszmegeg! *Bakszmegeg!*

A Nagycsarnok valósággal megtelt a dübörgő zajjal. Balra és jobbra kaptam a fejemet. Utána ismét balra és jobbra. Kerestem valamit, amiben megkapaszkodhatnék. Persze semmi sem volt oda-bent. A Nagycsarnok csupán egy hatalmas, ormóttan hodály. Miért nem figyeltem fel korábban, hogy mennyire értelmetlen az a helyiség, ahol nincs miben megkapaszkodni? Irdatlanul nagy ez a terem, az már biztos, csak hát nincsen *idebent* semmi. Csupán a végtelenbe nyúló padlót, a falakat meg az ajtókat láttam. Semmi nem menthet meg, amikor a törött ablakon keresztül kiszippant a világűr. És akkor mi lesz majd? Darabokra hasad a hajó? Velem mi történik? Felrobbanok, vagy éppenséggel kifacsar a vákuum? Nem emlékszem, hogy mit tanultam az ilyesmiről, de most rohadtul nem számítottak a leckék. A dolog csupán egyetlen következménnyel járhat. Az ingem ólomsúllyal nehezedett a vállamra. Azonnal eláztatta az izzadságom. Nekem meg közben csak az járt az eszemben, hogy a vékony vászon a legcsekélyebb védelmet sem nyújtja a világűr szörnyűségei ellen.

Meg fogok halni.

Mindjárt kiszippant a világűr.

Összepréselődöm.

Meghalok.

Na, és ez volt az a pillanat, amikor valósággal belém hasított a kérdés: mi lesz a hajóval? Ha rés támad a Megtartó-szinten, akkor az űr nem csupán *engem* szippant ki, de szétfeszíti a Megtartó-szintet,

és a pusztítás nem áll meg az Irányító-szint és alatta, a Tápláló-szint előtt sem. Mindenki meg fog halni. Kivételem nélkül. Mindenki, aki csak itt él az űrhajó fedélzetén.

A talpam megcsúszott a csempéken, ahogy keresztülrohantam a csarnokon. Egy rövid pillanatig a lábam a kivezető ajtó felé fordult. Annak a túloldalán az élet és a szabadság vár rám. Nem törődtem a lábam javaslatával. A buta végtagjaim csupán életben akartak tartani. A legcsekélyebb mértékben sem érdekelte őket, hogy mi lesz a hajó többi részével. Odaugrottam az ablak melletti nagy, vörös vészlezáró gombhoz. Valósággal rávettem magam. A padló megregett, amikor a Megtartó-szint elszigetelte magát a hajó többi részétől. Innen már nincs visszaút.

A mennyezet felé fordultam, ami mögött feltárult a világegyetem.

És a közelgő halál.

3. AMY

AZ ELNÖK AZT SZAJKÓZTA, hogy amire készülünk, az az amerikai álmom megvalósulásának legfennköltebb példája.

Apu arról beszélt, hogy a kormányzat igencsak baljós módon lepaktált az üzleti világgal. Valójában viszont arról volt szó, hogy Amerika feladta a küzdelmet. Meghárítottunk, mert ez kellett ahhoz, hogy a Pénzügyi Menedék Szolgáltatás részesei lehessünk. Ezt a nemzetközi szövetséget csupán egyetlen dolog érdekelte: a profit. Támogatták a Föld lakosságának egészségügyi ellátását, hogy monopóliumot szerezzenek a védőoltások terén. Elősegítették az egységes világpénz létrehozását, és attól kezdve az egész bolygó nekik fizette a kamatot.

A nemzetközi szövetség szerezte meg a nagy vállalkozás elindításához szükséges pénzt is. Tudósok és katonák válogatott csoportja kelhetett útra, hogy átjusson a világegyetemen túlra. Az expedíció célja az volt, hogy új természetes nyersanyaglelőhelyeket találjunk. Ami persze egyet jelentett a profittal.

Erről az utazásról álmodoztak a szüleim.

És erről szólt az én rémálmom.

Sokat tudok a rémálmokról. Jóval hosszabb ideje alszom annál, amennyit valaha éltem.

Reménykedem. Mi van akkor, ha ez az egész csupán egy elhúzódo álom része? Akkor álmodom mindezt, miután Ed becsukta a fagyasztókamra kis ajtaját, de még mielőtt Hassan lenyomta volna a berendezés indítókarnját. Mi van, ha ez a helyzet?

Nagyon különös így aludni. Igazából egy pillanatra sem ébredtem fel, ám nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy a mozdulatlan-ságba dermedt testemben magamnál vagyok.

Álmaimban emlékek kavarnak.

A rémálmok csupán azért nem tudnak letaglózni, mert él bennem a remény, hogy nem kell még további száz éven keresztül várakoznom, mielőtt felébredek.

Nem akarok száz évet várni. Sem háromszáz évet. Háromszáz és egyet pedig végképp nem. Könyörgök, édes istenem! Ne tedd ezt velem!

Néha úgy tűnik, mintha már ezer év telt volna el. Néha meg, hogy csupán pár pillanattal korábban merültem álomba. Többnyire mégis az tűnik a legvalószínűbbnek, hogy az alvás és az álom határán lebegek, egy nagyon különös állapotban. Olyankor éltem át hasonlót, amikor még délben sem keltem fel, pedig nagyon is tisztában voltam azzal, hogy ideje lenne kikászálódni az ágyból. Elmémben a legkülönfélébb gondolatok merülnek fel. Biztosra veszem, hogy soha többé nem tudok már elaludni. Csukott szemmel többnyire

még akkor is ébren vagyok, ha néha néhány pillanatra sikerül elmerülnöm az álmok közé.

Hát, bizony. Ilyen, ha valakit mélyfagyasztanak.

Néha arra gondolok, hogy valami nincs rendben. Nem lenne szabad ennyire a *tudatomnál* lennem. Utána viszont rájövök, hogy a tudatos állapot csupán egy pillanatig tartott. És miközben ezt realizálok, elmerülök egy másik álomban.

Többször a Földről álmodom. Azt hiszem, ennek az az oka, hogy nem akartam eljönni onnan.

Virágok ragyognak a mezőn. Érzem a termőföld és az eső illatát. A lány szellőt... De nem, az nem a szellő volt, csupán az emléke. Az emlék valahogy álommá változott, és megpróbált kijutni fagyott elmémből.

A Föld. Próbálok a Földre összpontosítani. Nem szeretek álmodozni. Álmodozni majdnem olyan, mint meghalni. Az álmok csupán álmok, de ha túlságosan beléjük feledkezem, akkor el is veszhetek bennük. Mostanra már túl sok mindent elveszítettem ahhoz, hogy bármit is átengedhetnék nekik.

Érzem, ahogy apu megszorítja a kisujjamat. Suttogva megígéri, hogy ott maradhatok ám a nagynénémnél és a nagybátyámnál. Mennyire elnehezedett a mellkasom! Elgondolkoztam az ajánlaton. Komolyan megfontoltam.

Félretolom magamtól az álom-emléket. Apukám évszázadokkal korábban szólt hozzám. Most már túl késő bármit is megbánni. A szüleim mindennél jobban vágytak arra, hogy az első csillagközi felfedezőexpedíció legénységének tagjai lehessenek. Én pedig mindennél jobban szerettem volna velük maradni.

Azt hiszem, nem számít, hogy valamikor a Földön éltem. Semmi jelentősége sincs annak, hogy szerettem a Földet, mivel mostanra a barátaim kivétel nélkül leélték az életüket. Megöregedtek és meghaltak, miközben én dermedten aludtam. Nem számít, hogy Jason leélte az életét és megöregedett. Az sem, hogy esetleg megnősült, és gyermekei születtek. Nem bizony, mert mostanra már halott. Édes istenem! Jasonnek az *ükunokái* olyan idősök, mint én.

Esőcsepp hullik a bőrömre, az égbolt azonban továbbra is ragyogóan kék marad, és gyönyörűen süt a nap. Jason itt van mellettem, és majdnem megcsókoljuk egymást, de aztán hirtelen minden megváltozik, és újra abban a buliban vagyunk, ahol először találkoztunk, mert az álmok már csak ilyenek. Jönnek és mennek, változnak. Az emlékeinkből építkeznek. Az átélt jelenetek azonban sosem valódiak. Soha bizony! És pontosan ez az oka annak, hogy annyira gyűlölöm az álmokat.

4. KOROS

EGY RECCSENÉS ZAJÁRA a fejem a törött ablak irányába fordítottam, amiben az üveg két szabályos részre vált szét. De akkor, miért nem haltam már meg?

Az üveg nem így törik össze. A törésvonal nem lehet ilyen tökéletesen egyenes.

És... az üveg mögött nem szénfekete üresség vár rám.

Ez fém. Fémmennyezet húzódik az ablak mögött?

Az ablak két félgömbje tovább süllyedt lefelé, s velük a csillagok is. De hát, az... lehetetlen. A csillagoknak a helyükön kellett volna maradniuk. Nem mozoghatnak az ablakkal.

Várjunk csak... de hiszen... Ez nem is ablak! Ez egy... fogalmam sincs róla, micsoda. A Nagycsarnok fölé boltíves kupola borult. A fémborítás oldalt, nagyjából mellmagasságban összecúszott a fal mentén. Az ablak pedig – vagyis az a valami, amiről azt *gondoltam*, hogy ablak – valójában nem más, mint ragyogó fényekkel telehintett, elképesztő nagyságú üveg- és fémmernyő két fele, amit a körülöttem sziszegő és nyöszörgő hidraulikus karok tartottak a magasban. A szabályos redőkben felgyűrődő két rész nagyjából

vállmagasságban pihent a kupolás csarnok két oldalán. Fölötte megpillantottam a Megtartó-szint valódi mennyezetét. Fémből készült az is. Újra üres, tompa fényű fémét láthattam. Nem voltak rajta csillagok.

Mert a csillagok, ezek a gyönyörű, ragyogó égi tünemények nem is azok voltak, aminek látszottak. Az ernyőre csupán üvegeket és villanykörtéket szereltek. Úgy villództak, mint az égbolt csillagai. Hármas csillagokat erősítettek a két fémmennyezet közé szorított hatalmas ernyőre.

De miért?

Felemeltem a kezem, hogy megérintsem a világegyetem közelebbi felét. A parányi villanykörték nem voltak perzselően forróak, de a hőmérsékletük éppen elég magas volt ahhoz, hogy visszarántsam az ujjamat. Észrevettem egy pókháló megviselt maradványait. Az egyik csillagkörte és az üvegtábla aljára erősített parányi fémdarabka között feszült. Ezt vésték a fémbe:

Navigációs nyomkövető térkép

Szabadalmi szám: 7329035

PMSZ – I. sz. 2036

Egy navigációs térkép? Itt? Tekintetem végigsiklott az ernyő legközelebbi részén. És valóban, egészen közel a legaljához, nem messzire a kis fémtáblától, meg is pillantottam egy parányi, villogó fénypontot. Két egymás mellett elhelyezett csillag villanykörtéje előtt ragyogott. A háromszögletű vörös fény a csillagok irányába mutatott. Észrevettem, hogy nem ugyanúgy rögzítették, mint a csillagokat jelképező villanykörtéket. A kis vörös fényt hosszú, keskeny sínre szereltek. Már majdnem elérte a pályája végét.

A hajóm. Egészen közel az új bolygójához, az új hazájához.

– Koros? Koros! Mi történt? – kiabálta Ősfő a Megtartó-szintet az Irányító-szinttel összekötő ajtó felől. Elképzeltem, ahogy ott áll a túloldalon: dühtől eltorzult arccal, lángoló szemekkel, vállait súroló hosszú, fehér hajával, amint az öklével újra és újra rácsap a vas-tag fémajtóra.

Hátat fordítottam az álablak darabjainak. Hazugságot láttam, nem a csillagokat. Egy pillanatra az enyémekek voltak, aztán kiderült, hogy nem is léteznek.

Csip, csip-csip, hallatszott a bal fülemben. Működésbe lépett a vezeték nélküli kommunikációs egységem. A *tele-gyöngy* azt tudatta velem, hogy valaki beszélni akar velem. Mindenkinek beépítettek egy ilyen tele-gyöngyöt a bal füle mögé a születése pillanatában. Ennek a segítségével tudunk egymással, valamint a hajóval is kommunikálni.

– A hívó fél: Ősfő – szólalt meg a számítógép hangja közvetlenül a bal fülemben.

– Elutasítva – vágtam rá, és megnyomtam a bőröm alatti gombocskát.

Hazudtak a csillagokról. Vajon még miről?

Csip, csip-csip.

– Ősfő felülírta az elutasítást – hallatszott a tele-gyöngy vidám hangja. – A hívó fél: Ősfő.

– Koros! – hallottam Ősfő halk vicsorgását. – Mi történt? Miért zártad le légmentesen a Megtartó-szintet?

– A csillagok nem igaziak – feleltem tompán.

– Hogy mi? Mi történt? Valami baj van?

Baj van itt mindennel.

– Semmi baj – nyögtem ki.

– Feloldom a szint lezárását – csattant fel Ősfő, és kilépett a vonalból.

A következő pillanatban remegni kezdett a padló, és kinyílt a légmentesen záródó ajtó. Ösfő felmászott a Megtartó-szintre. Becsapta maga után az ajtót.

– Mi történt? – förmedt rám.

Felpillantottam az ajtaja melletti biometrikus érzékelőre.

– Bejelentkeztem az érzékelőn, aztán pedig...

Elhallgattam, és az állítólagos „ablak” két továbbra is lent pihe-nő felére mutattam.

– Miért álltál le szarakodni vele? – bömbölte Ösfő.

Dühösen keresztülcsergett a csarnokon. Annyira ingerültté vált, hogy elfeledkezett a sérült lábáról. Még azelőtt sebesült meg, hogy én megszülettem volna, és a sérülése igazából sohasem gyógyult meg. Ahogy öregedett, egyre jobban bicegett. A fémpadlón jól hal-latszott, milyen sután halad: *puf, lépés, puf, lépés, puf*. Később majd mindene sajogni fog, és persze, azért is engem tesz felelőssé.

Amikor Ösfő odaért a biometrikus érzékelőhöz, végighúzta rajta a hüvelykujját. Először az üvegréteg emelkedett a magasba. Magá-
val vitte a csillagokat, fel a mennyezet irányába. A hidraulikus karok megkönnyebbülten felsóhajtottak. A vájatokból kiemelkedő össze-
hajtogatott fémborítás eltakarta őket. Eltűnt a villanykörték hamis
fénye.

– Elment az eszed? *Emiatt* zártad el a Megtartó-szintet az úrhajó
többi részétől? – vicsorogta Ösfő.

Kis híján sikerült rám ijesztenie. Kis híján.

– Azt hittem, igazi, amit látok! Azt hittem, rés támadt az úrha-
jó borításán!

– De hát ezek csak villanykörték!

– Honnan a fakszból tudhattam volna? Azt hittem, a csillagok va-
lóban léteznek! Ezek az égők mit keresnek itt?

– Nem neked rakták ide őket! – bömbölte Ósfő.

– Akkor kinek? – vágtam a képébe. – Ezen a szinten csupán mi ketten élünk!

Ósfő összeszorította a száját. Jókora gombóc támadt a torkomban, de lenyeltem. Nem szeretném, hogy a mesterem azt gondolja, egy ostoba kisfiú áll előtte, aki hisztizni kezd, amikor rájön, hogy a csillagok nem léteznek.

– Nem viselkedhetsz így, Koros! Halálra rémíthetted volna az egész hajót! – Az idős férfi egyszerre tűnt dühösnek és megviseltnek. – Hát, nem érted? Te vagy a Koros. Ha majd átveszed a helyemet, és te leszel az Ósfő, a teljes életedet egyetlen eszmének kell alárendelned. Te felelsz ezen a hajón minden egyes emberért. Felelős vagy értük. Rád tartoznak. Sohasem látszódhatsz gyengének előttük. Te adsz nekik erőt. Nem tudhatják meg, ha valami kétségbe ejt. Te vagy az ő egyetlen reménységük. Elengedhetetlen, hogy te legyél mindenkinek a mindene a fedélzeten.

Mélyen beszívta a levegőt.

– Ebbe az is beletartozik, hogy ne ess pánikba, és ne zárd le légmentesen a hajó egyik szintjét.

– Azt hittem, hogy megsérült a hajó burkolata – nyögtem ki.

Az idős férfi rám meredt.

– És utána légmentesen lezártad ezt a szintet?

Miért kell állandóan ezt emlegetnie? Kibakszott idióta vagyok, tudom.

– Lezártad, miközben még itt voltál – folytatta.

Most egészen más hangnemben beszélt. Sokkal nyugodtabbnak tűnt. Amikor pedig a szemébe pillantottam, olyasvalamit láttam meg benne, amit soha korábban.

Büszke volt rám.

– Fel akartad áldozni magadat azért, hogy megmentsd a hajót – jelentette ki.

Megvontam a vállamat.

– Ostobaság volt, bocsánat!

– Dehogyan – válaszolta töprengve Ösfő. – Vagyis hát, igen, *tényleg* ostobaság volt. Ugyanakkor nemes cselekedet. Az ilyesmihez nagy bátorság kell, te fiú. Csak egy igazi vezér döntött volna így. Szóval, hajlandó vagy feláldozni magad, ha ezzel megmentheted a többieket a hajón? Látszik, hogy szoktál gondolkozni. Nem feledkeztél el arról, hogy a Megtartó-szint van legfelül, igaz? Azt is tudtad, hogy ha kiszakad a Megtartó-szint burkolata, akkor a robbanásszerűen kiáramló levegő és a nyomáscsökkenés miatt súlyosan károsodna az alatta lévő szint, meg még lejjebb is a fedélzet. Mindent végiggondoltad, mielőtt cselekedtél. Eszedbe jutott az a rengeteg ember odalent.

Másfele néztem. Lehet, hogy nagyon nemes lelkűen cselekedtem, de most már kizárólag arra tudtam gondolni, hogy ezek a csillagok nem igaziak.

– Bocsánatot kérek! – szólalt meg Ösfő. Amikor zavartan ránéztem, így folytatta: – Nem törődtem veled. Ez hiba volt. Nagyon is arra a másik Korosra emlékeztettél, akivel... nem jöttem ki valami jól. A kiképzése során túl sok mindent elmondtam neki, mégpedig túl korán. Utána ostoba, önző módon viselkedett. Te viszont más vagy. Elfelejtettem, hogy nem vagytok egyformák, pedig ez a helyzet.

Most már nagyon is odafigyeltem Ösfőre. Tisztában vagyok azal, hogy valamikor volt egy másik Koros is. Valaki, aki közötttem és Ösfő között helyezkedett el. Még a születésem előtt halt meg, ám Ösfő korábban sohasem beszélt ilyen sokat róla.

– Egyszer már kiképeztem egy Korost. Az ő feladata lett volna, hogy kiképezzen téged, mert akkor én a hajóra összpontosíthattam volna. Aztán meghalt, nekem meg téged is ki kellett volna képezni... Teljesen váratlanul ért, hogy még egy Korost meg kell tanítanom mindenre. Elhanyagoltam a veled kapcsolatos kötelességeimet.

Mélyen a szemébe néztem. Odalent a Tápláló-szinten Ősfő úgy viselkedik, mint egy jószágos nagyapa. Ha az Irányító-szinten járunk, akkor a szigorú, de érdeklődő öreg király szerepét ölti magára. Amikor azonban kettesben marad velem, kimutatja a foga fehérségét. Azt hiszem, ilyenkor nem titkolja a valódi személyiségét. Ősfő talán tényleg nagyon öreg, de cseppet sem jószívű, és gyengének sem nevezném éppen.

Ahogy ott hallgattunk, rájöttem, hogy Ősfő csak és kizárólag nekem engedi meg, hogy ilyennek lássam. Éppen ezért hajlandó voltam megbocsátani a mulasztásait. Azt, hogy elhanyagolt.

– Ez akkor most azt jelenti, hogy végre tisztességesen kiképezel? – kérdeztem követelőzve.

Ősfő némán bólintott, majd intett, hogy kövessem az Oktatási Központba. A szokásosnál sokkal jobban látszott a sántasága. A lábában hasogató fájdalom miatt alighanem már meg is bánta a korábbi őrjöngését.

A Megtartó-szinten csupán négy helyiséget alakítottak ki. Ott van az én szobám meg Ősfő lakosztálya. Az Oktatási Központ és a Nagycsarnok. Mindegyik közül az Oktatási Központ a legkisebb. A szobácskában csupán egyetlen asztal áll, meg persze ide nyílik a *gravi-cső* torkolata. A Nagycsarnok a leghatalmasabb. Ott mindenki elfért volna, feltéve persze, ha a hajó utasai szorosan egymás mellé állnak. Arra a szintre azonban kizárólag Ősfő és én juthattam fel. Ez a szabály még a Járvány előtti korból maradt ránk, mielőtt

kialakult az Ősfők rendszere. Azokban a régi időkben irodák működtek a szobámban meg Ősfő lakosztályában, de az Oktatási Központban is. A fémfüggöny mögé rejtett, ragyogó csillagterképből arra következtettem, hogy a legénység számos tagja dolgozhatott idefent. A Nagycsarnok a hajó irányítását szolgálta.

Amikor hosszú évtizedekkel ezelőtt kitört a Járvány, az egész hajó megváltozott. Ez elkerülhetetlen volt. A vészorszak Ősfője átnevezte a fedélzeteket, és ezt a szintet lefoglalta magának meg a nyomdokaiban járó későbbi Ősfőknek.

Én is közéjük tartozom.

Ősfő leült az Oktatási Központ asztala mellé. Letelepedtem a másik oldalra. Ez a bútordarab igazi, ritka antikvitás. Valódi fából – a Nap-Föld fájából – készítették még azelőtt, hogy a hajó évszázadokkal korábban útra kelt. Sokat töprengtem a faanyagban rejtőzködő életről. Ez a növény belelegette a Nap-Föld levegőjét, a Nap-Föld termőtalajában gyökeredett, aztán kivágták és asztalt készítettek belőle. Végezetül felrakták az *Isten Áldása* fedélzetére, és kihajították a világűrbe.

– Vannak dolgok, amelyekről tudnod kell – szólalt meg az idős férfi.

Felemelt egy *liffyt*. Ezeket a rugalmas, digitális képernyőket azért hívták így, mert ha az ember legyező mozdulatot tett velük, akkor *liffi-liffi-liffegő* hangokat adtak ki. Ősfő végighúzta az ujját a képernyőn. Bekapcsolta. Amikor felragyogott a képernyő, az ujját rászorította az azonosító négyzetre.

– Ősfő/Koros belépése engedélyezve – csipogta a *liffy*.

Mesterem néhányszor megérintette a képernyőt, majd odacsúsztatta az orrom elé. A vékony, áttetsző anyagon keresztül kis híján látszott az asztal faanyagának a szerkezete. A következő pillanatban

azonban már nem is azt bámultam, mert a figyelmemet lekötötte mindaz, amit Ősfő mutatott.

Az Irányító-szint alaprajzát láttam. Felismertem a központi folyosót, ahonnan elérhetőek a tudományos kísérletek és az ipari termelés számára fenntartott hatalmas helyiségek. Ott gyártanak számos dolgot, és ott folyik a kutatómunka. A térképet mintha meghintették volna apró, ragyogó pontocskákkal. Ezek egy része pislogva mozgott az alaprajzon.

– Tudod, hogy ez micsoda? – kérdezte Ősfő, és visszahúzta maga elé a képernyőt.

– A telekommunikációs rendszer helyzetjelző térképe – választam.

A bal fülünk mögé beültetett tele-gyöngyök nem csupán azt teszi lehetővé, hogy kapcsolatba lépjünk egymással meg a hajóval, de a segítségükkel meg lehet állapítani mindenki pontos helyét is.

Az asztal fölé hajoltam, hogy jobban lássam a térképet. Ősfő hosszú, ősz haja végigsimította az arcomat, mikor a hosszú tincset hátrahúzta a füle mögé. Szappan illatát éreztem, meg valamilyen erősebb, orrfacsaró bűzt.

– Látod azokat a pontokat? Mindegyik egy-egy irányítótiszt. Valamennyinek megvan a maga sajátos feladata. Ők gondoskodnak arról, hogy a hajó zökkenőmentesen működjön. A legfontosabb irányítók itt vannak fent.

Ősfő ujjával az energiaközpontra mutatott, majd a keze mozgásba lendült, és a központon túl a gépházban állapotodott meg. Ott még sohasem voltam. Mozdulata ezen a helyen nem ért véget. Ujja továbbcsúszott a következő helyiségre.

– Ez itt a parancsnoki központ. Bár a hajó önműködően halad, ha bármi elromlana, akkor...

– Akkor te irányítod a hajót? – kérdeztem lenyűgözve.

Magam előtt láttam Ősfőt, a bátor parancsnokot, aki abban a pillanatban leginkább a Nap-Föld ősi kapitányaira emlékeztetett. Persze, azok a férfiak a vizeken hajóztak, nem pedig a vili végtelenjén. Utána azt képzeltem el, hogy a kezembe veszem a kormányke-
reket.

Ősfő nevetni kezdett.

– Még hogy én? Nem. Micsoda ostobaság. Az Ősfőket nem képezték ki arra, hogy elvezessenek egy hajót. Nem a hajó irányítása a feladatunk. Az Ősfő az embereket irányítja. Az irányítók kapnak olyan különleges szakképzést, amelyre támaszkodva még vészhelyzetben is működtetni tudják a hajót – magyarázta, és a villogó pontok felé mutatott.

Felemelte a fejét. Bár magas kora miatt fehér hártya borult a szemére, úgy éreztem, bármikor képes keresztüldöfni a tekintetével.

– Ugye, érted, miről beszélek? Az irányítók vezérlik a hajót, nem mi.

Semmivé foszlott a lelki szemeim előtt lebegő kép. Pedig szinte már láttam magam előtt, ahogy az ünneplő tömeg szeme láttára elvezetem a hajót a Centauri-Földre.

– A hajózó tisztek feladata gondoskodni a hajóról, ami nem más, mint rengeteg hideg fém. Te vagy viszont az a valaki, akinek az emberekről kell gondoskodnia.

Megérintette a nagyító négyzetet. Egy pillanatra felvillant a hajó mindhárom szintje. Kis híján elszédültem az egymást metsző vonalak zavarba ejtő útvesztője miatt. A hajó belseje többnyire ke-
rek alaprajzú. A legfelül található parányi szeletke a Megtartó-szint. Alatta helyezkedik el a valamivel tágasabb Irányító-szint, amit irodák és laboratóriumok alkotnak. Az úrjármű egyértelműen legnagyobb

része a Tápláló-szint. A Megtartó-szinten csupán két fénypont vibrált. A jelzés engem és Ösfőt mutatta. Az Irányító-szinten ötvennél is több fénypontocská mozgott. Ösfő megérintette a Tápláló-szint rajzát. A körszelet jobb oldalán több tucat ember látszott a Kórházban. A Feljegyzések Csarnokában viszont senki nem volt. Középen több tucat fénypötty látszott szétszóródva. Ők a különféle tanyák lakóit mutatták. Az idős férfi megérintette a képernyő bal szegletét. Ott feküdt a Város. Azon a területen olyan sok pötty volt kis helyen, hogy képtelen lettem volna megszámolni őket. Nem mintha erre bármi szükség lenne. Mindenkit ismerek a fedélzeten. Mind a 2312 űrutast.

A 2312 aprócska, villódzó piros pötty iszonyatos súllyal nehezedett a vállamra. Kivétel nélkül mindegyik lejjebb nyomott egy kicsit. Hiszen ők valamennyien *az én* védenceim. Felelősséggel tartozom irántuk.

Ösfő ismét előhozta az Irányító-szintet. Ujjai megpihentek a szint leghatalmasabb termén. Ott működött a hajó központi erőforrása.

– Figyelembe véve a gépházat, a számítógépeket, a navigációs rendszert és persze, minden mást is, megállapíthatjuk, hogy a hajón rengeteg hibaforrás létezik. Az utunk pedig... nagyon hosszú.

Ezt olyan hanglejtéssel mondta, mintha a saját vállán érezné az utazás kétszázötven évének minden nyűgét.

– A hajó építői nagyon is tisztában voltak mindezzel. Éppen ezért adták neki az *Isten Áldása* nevet.

Némán elismételtem magamban az elnevezést. Mintha egy fém-darabhoz ért volna a nyelvem.

– Régen, a Nap-Földön úgy vélték, hogy jó szerencse vár arra, aki az isteni gondviselés áldásával halad – mordult fel Ösfő. – Kilőtték

az őseinket a világűrbe, a gondviselés oltalmába ajánlották őket, aztán megfeledkeztek róluk. A Járvány idején megszakadt az összeköttetésünk a Nap-Földdel. Azóta képtelenek vagyunk helyreállítani. Nem térhetünk vissza. A Föld már nem segíthet nekünk. A Nap-Föld lakóitól csupán az *Isten Áldását* kaptuk.

Nem igazán értettem, hogy mire is gondol a mesterem. A földlakók nekünk adták a hajót, vagy inkább csak isteni szerencsét kívántak az utazáshoz? Ebben a pillanatban úgy éreztem, hogy egyik lehetőség sem teljesen kielégítő.

– Nem érhetjük be azonban a puszta szerencsével. A hajónak szüksége van valakire, aki az embereket is védi, nem csupán magát a járművet. S utánam te leszel ez a vezető – folytatta Ősfő, majd mélyen beszívta a levegőt. – Itt az ideje, hogy megtanuld a széthúzás három okát.

Közelebb húztam a széket. Ez új. Végre – *végre-valahára* – Ősfő *komolyan* hozzálát ahhoz, hogy vezetőt faragjon belőlem. Olyat, aki majd a nyomdokaiba léphet.

– Az *Isten Áldásán* mindenki azonos nyelvet beszél?

– Természetesen – válaszoltam zavartan.

– Akadnak köztünk faji különbségek?

– Tessék? Mi az, hogy faji?

– A bőrünk színére gondolok.

– Dehogyan.

A fedélzeten mindenkinek egyforma, olajbarna bőre, sötétbarna haja és szeme van.

– Áttanulmányoztad a Nap-Föld mítoszait. Ismered a buddhizmust, a kereszténységet, a hinduizmust és az iszlámot. Akad az *Isten Áldásán* egyetlen hívő is?

Az utolsó két szót maró gúnnyal ejtette ki.

– Dehogyis! – kacagtam fel.

Amikor felköltöztem a Megtartó-szintre, Ósfő elsők között a Nap-Föld vallásairól tartott előadást. Beszámolt a varázslatos történetekről, a tündérmesékről, és én nagyon is jól emlékeztem arra, hogy fetrengtem a nevetéstől, amikor megtudtam, hogy a Nap-Földön élő emberek hajlandóak voltak meghalni vagy éppen gyilkolni a meséik kitalált szereplőinek kedvéért.

Ósfő bólintott.

– A széthúzás első oka a különbözőség. Az *Isten Áldásán* nem élnek hívők. Mindannyian ugyanazt a nyelvet beszéljük, ugyanahhoz a néphez tartozunk. Mivel pedig a legcsekélyebb különbség sincs közöttünk, nem harcolunk egymással. Emlékszel, mit tanítottam a keresztes hadjáratokról? És a népirtásokról? Nekünk aztán nem kell attól tartanunk, hogy ilyen iszonyatos dolgok történhetnek az *Isten Áldása* fedélzetén.

A székem peremén ültem. Lelkesen bólogattam, és reméltem, hogy Ósfő nem veszi észre, hogy momentán milyen pofátlan vagyok. Jól emlékeztem ezekre a leckékre. Tizenhárom éves lehettem akkoriban, és nemrég költöztem fel a Megtartó-szintre, hogy Ósfő mellett éljek. A legelső óráimon hallottam minderről. A csillagokra mondom, igazi ostoba kiskölyök voltam akkoriban. Emlékszem, hogy a liffyken a legkülönfélébb bőrszínű és hajú embereket láthatam. Némelyik hosszú kaftánt, míg mások csupán ágyékkötőt viseltek. Felidéztem magamban azoknak a nyelveknek a szavait, amelyekből semmit sem értettem. Akkor régen valamiért úgy éreztem, hogy hihetetlenül izgi, amit mutatott nekem.

Meggörnyedtem a felismerés súlya alatt. Nem csoda, hogy Ósfőnek esze ágában sem volt belevágni a kiképzésembé. Nyilvánvaló volt, hogy a tanításainak éppen csak a lényegét nem fogtam fel.

– A széthúzás második oka az erős vezéregyéniség hiánya – folytatta Ósfő.

Előrehajolt, és rám mutatott bütykös, ráncokkal borított kezével.

– Fel tudod fogni, hogy ez mennyire fontos? – kérdezte, és a szemében nedvesen csillant valami.

Talán az öregség, de az is lehet, hogy valami más miatt.

Bólintottam.

– De komolyan? – kérdezte újra feszült hangon.

Olyan erővel ragadta meg a kezemet, hogy megreccsentek a bütykei.

Ismét bólintottam. Képtelen voltam a pillantásomat levenni a szeméről.

– Mi jelenti a legnagyobb veszélyt a hajó számára? – kérdezte egész halkán.

Igazából most már csupán érdesen suttogott.

Hoppá. Lehet, hogy most nem értem. Ósfő feszülten meredt rám. Egyetlen választ akart hallani. Visszanéztem rá.

– A *zendülés*. A *zendülésről* beszélek, Koros. Erre a hajóra a lázadás jelenti a legnagyobb veszélyt, nem pedig valamelyik gépezet meghibásodása, vagy az, hogy elromlik a csillaghajó, de az sem, ha kívülről fenyeget minket valami. A Járvány után tehát létrehozták az Ósfők rendszerét. Az vezet mindenkit, aki korábban született a többieknél, atyaként és parancsnokként irányítja mindazokat, akik fiatalabbak nála. Minden nemzedéknek megvolt a maga Ósfője. Ő a legidősebb. Egy napon te leszel az Ósfő. *Té* leszel az az erős vezető személyiség, aki megakadályozza a széthúzást. *Té* fogod megőrizni a hajón utazók életét. Mindenkiet.